

ПЕТАТА ВЪЛНА

Рик Янси

ОТКЪС

Превод Пламен Кирилов

ЕГМОНТ

На Санди – за неуморната ѝ любов
и вдъхновяващите ѝ мечтания

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Fifth Wave*

Copyright © 2013 by Rick Yancey

Превод Пламен Кирилов

Редактор Лиза Балтова

Коректор Лиза Балтова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2013

ISBN 978-954-27-0964-0

„Мисля, че ако някога ни посетят извънземни,
последствията ще са като тези от пристигането
на Христофор Колумб в Америка – печални за индианците.“

— *Стивън Хокинг* —

ПЪРВА ВЪЛНА: Шалтер

ВТОРА ВЪЛНА: Цунами

ТРЕТА ВЪЛНА: Чума

ЧЕТВЪРТА ВЪЛНА: Заглушител

Извънземните са тъпи.

Не говоря за истинските извънземни. Те, Другите, не са глупави. Другите са толкова по-напред от нас, че все едно да сравняваш най-глупавия човек с най-умното куче. Няма и място за сравнение.

Говоря за извънземните, които си измисляме.

Онези, които фабрикуваме от мига, в който сме осъзнали, че искрящите светлинки в небето над нас са слънца като нашето и около тях сигурно кръжат планети, подобни на нашата. Разбрахте, нали – извънземните, които си представяме, онези, които очакваме да ни нападнат, човекоподобните. Виждали сте ги безброй пъти. Как ни връхлитат от небето с техните летящи чинии и сриват Ню Йорк, Токио или Лондон; или шестват по земята в огромни, подобни на паяци машини, стрелят с лъчеви оръжия и винаги, ама винаги човечеството в миг забравя дразгите си и, сплотено в едно, дава смел отпор на нашествениците. Давид убива Голиат и всички (с изключение на Голиат) се разотиват щастливи.

Какви глупости!

Все едно хлебарка да си въобрази, че може да възпре обувката, канеща се да я размаже.

Няма как да разберем, но се обзалагам, че Другите знаят за човешките фантазмагории. И сигурно се пукат от смях. Майко мила! Ако, разбира се, имат чувство за хумор. Сигурно ни се смеят така, както ние на едно глупаво сладко пале. „Какви глупави, сладки хора! Мислят, че разсъждаваме като тях! Не са ли очарователни?“

Така че забравете всички летящи чинии, малки зелени човечета и гигантски механични паяци, бълващи смъртоносни лъчи. Забравете епичните битки с танкове и изстребители, както и триумфалната победа на нашата разпасана, но твърда и неустрашима човешка раса над пълчищата от опулени чудовища. Това е толкова далеч от истината, колкото тяхната умираща планета от нашата – живата.

Истината е, че ако им паднем, с нас е свършено.

2.

Не е изключено да съм последното човешко същество на Земята.

Което означава – и последното във Вселената.

Знам, че е тъпо. Надали са избили всички... засега. Макар че и това е възможно. Изглежда Другите искат да разсъждавам точно така.

Помните ли динозаврите? Добре.

И да не съм последният човек на Земята, сигурно съм от последните. Напълно сама – отчайващо сама – докато ме помете Четвъртата вълна и ме отнесе в отвъдното.

Това е една от мислите, които ме будят през нощта. Знаете какво е да се събудиш в три, облян от студена пот. Свит на кълбо, ококорен и дотолкова ужасен, че трябва да си напомняш да дишаш, ако не искаш сърцето ти да спре.

Мозъкът ми трескаво цикли като надраскано CD: „Сама, сама, сама. Каси, ти си сама.“

Каси е името ми.

Не Каси от Касандра. Или Каси от Касиди. Каси от Съзвездие Касиопея: нимфата, прикована на северния небосвод. Красива, но суетна, осъдена на небесно изгнаничество от бога на морето Посейдон заради волнодумието си. На гръцки името ѝ означава „тази, чието слово блести“.

Моите родители не са и чували този мит. Просто името им е харесало.

Дори и когато имаше кой да го произнася, никой не го използваше. Само баща ми, само за да ме дразни и само с неговия ужасен италиански акцент:- „Касиопея!“ Вбесяваше ме. Не го намирах нито за мило, нито за забавно и буквално намразих името си. „Аз съм Каси!“, виках му. „Просто Каси!“ Сега бих дала всичко, за да го чуя пак. Дори и само веднъж.

Дванайсетгодишна – четири години преди Пришествието полух от баща си телескоп за рождения си ден. В една хладна и

ясна есенна вечер той го разположи на двора и ми показа съзвездието.

– Виж как прилича на W! – рече ми.

– Тогава защо името му започва с друга буква?

– Хм... Знам ли защо – усмихна се баща ми. По думите на мама това му се удаваше най-добре. И той го правеше постоянно, особено след като започна да оплешивява. Усмивката отклоняваше вниманието от темето му. – Не знам и какво значи „Касиопея“. Може да означава „мъдра“... „прекрасна“... „очарователна“... Просто си избери.

Той ме прегърна, а аз, залепена за окуляра, се взирах в петте звезди на повече от петдесет светлинни години разстояние. Чувствах дъха му с бузата си – топъл и влажен в хладния и сух есенен въздух. Дъхът на баща ми беше така близо, а звездите на Касиопея – така далеч.

Сега звездите са сякаш по-близки. На много по-малко от петстотинте милиарда километра, които ни делят. Можем да се докоснем – те мен и аз тях. Толкова близо са, колкото беше дъхът на баща ми някога.

Това звучи налудничаво. Луда ли съм? Или полудявам? Може да наречете няког луд само ако има нормален за сравнение. Като доброто и злото. Ако всичко беше добро, тогава нищо не би било добро.

Стоп! Това звучи... хм, налудничаво.

Лудост – новото име на нормалността.

Предполагам, че мога да се нарека луда, тъй като има поне едно нещо, с което да се сравня: самата аз. Не аз, такава каквато съм сега, зъзнеца в палатка на сред гората, не смееща дори да надникне от спалния чувал. Не тази Каси. Не, говоря за Каси от преди Пришествието, преди Другите да паркират извънземните си машини в орбита. Дванайсетгодишната, чиито най-големи проблеми бяха луничките около носа, къдравата коса, неподходяща за каквито и да било прически, и сладкото момче, което я виждаше всеки ден, но изобщо не я забелязваше. Каси, която трябваше да свиква с болезнения факт, че не е нищо особено. Средна на вид. Средна по успех. Средна в спортове като карате и футбол. Единственото неповторимо нещо в нея беше странното ѝ име – Каси от Касиопея, което обаче не говореше на

никого нищо – както и способността да докосва носа си с език. Умение, което бързо загуби своята значимост в прогимназията.

Сравнена с някогашната Каси, аз съм луда. Както и тя е луда, сравнена с мен. Понякога ѝ крещя – на тази, дванайсетгодишната – заради глупавата ѝ коса, странното ѝ име или нейната посредственост. „Какво правиш?“, викам ѝ. „Не знаеш ли какво идва?“

Но не съм права. Тя не знаеше и нямаше как да знае. Заради блаженото ѝ неведение ми липсва ужасно много, повече от всеки друг. Когато плача – когато си позволя да плача – плача за нея. Не плача за себе си. Плача за Каси, която вече не съществува.

И се чудя какво би помислила тя за мен.

За Каси – убийцата.

3.

Надали беше много по-възрастен от мен. Осемнайсет. Може би деветнайсет. Но, по дяволите, би могъл да е и на седемстотин и деветнайсет. Пет месеца, откакто започна всичко, а аз все още не съм сигурна дали Четвъртата вълна е от хора, от хибриди или дори от самите Други, макар да не ми харесва мисълта Другите да изглеждат точно като нас, да говорят точно като нас и да кървят точно като нас. Предпочитам да си представям Другите като. . . ами, други.

Бях на седмичния си набег за вода. До бивака ми има поток, но може да е замърсен – било с химикали, било с фекалии. А може и по течението да има трупове. А ако водата е отровна? Най-лесният начин да ни унищожат е да ни лишат от вода за пиене.

Така че веднъж седмично мятam на рамо верния си M16, излизам от гората и стигам до магистралата. Три километра на юг, точно до изход 175, има бензиностанции с магазини. Взимам, колкото мога да нося бутилирана вода – което не е много, тъй като водата тежи – и бързо, преди да е станало съвсем тъмно, хуквам обратно към дърветата. Здрачът е най-доброто време за излизане. Никога не съм виждала безпилотен самолет по здрач.

По три, по четири през деня и много повече през нощта – но нито един по здрач.

Усетих, че има нещо, още докато се промушвах през разбитата входна врата на бензиностанцията. На пръв поглед всичко беше, както го оставих миналата седмица – същите надраскани с графити стени и преобърнати рафтове, подът, осеян с празни кутии и изсъхнали изпражнения на плъхове, разбитите касови апарати и разграбените витрини. Същата отвратителна, воняща каша, в която газех всяка седмица от месец насам, за да стигна до склада зад хладилните витрини. Защо хората бяха грабили бира и безалкохолно, пари от касите и трезора, ролки лотарийни билети и какво ли не, но бяха пренебрегнали два палета питейна вода, така и не можах да разбера. Какво ли си бяха мислили? Идва извънземният Апокалипсис, грабете бира!

Същата разруха, същата смрад на плъхове и развалена храна, облачетата прах, танцуващи в мъгната светлина на зацапаните прозорци, целият застинал и непокътнат ред на безпорядъка.

И все пак.

Нещо беше различно.

Стоях насред натрошените стъкла в малкото преддверие. Не го виждах. Не го чувах. Не чувствах мириса му. Но знаех, че има нещо.

Нещо различно.

Хиляди години ни делят от нашето животинско минало. Но дълбоко в гените ни нашите ловни инстинкти са още живи. Бдителността на газелата и антилопата, вятърът, който шумоли в тревата, сянката, която пробягва през дърветата. Вътрешният глас, който ти подсказва „Ей, внимавай, близо е!“

Близо е.

Не разбрах как съм свалила автомата от рамото си. Висеше на гърба ми; миг по-късно беше вече в ръцете ми с насочено дуло и свален предпазител.

Близо е.

Не бях стреляла по нещо по-различно от заек и то само за да разбера как се прави, и дали откатът от изстрела няма да откачи рамото ми. Веднъж стрелях над глутница диви кучета, които проявяваха нездрав интерес към лагера ми. Друг път почти отвесно, целейки се в малко трептящо петънце от зеленика-

ва светлина – техният междузвезден кораб, който безшумно се плъзгаше на фона на Млечния път. Признавам, беше глупаво. Все едно сложих билборд с огромна стрелка, сочеща към мен, и надпис „Ехоооо, ето ме!“

След злополучния експеримент със заека, който превърна бедното животинче в неузнаваема пихтия от разкъсани черва и кости, се отказах от идеята да използвам автомата за ловуване. Дори не стрелях за упражнение. В тишината, която се възцари след Четвъртата вълна, всеки изстрел отекваше като ядрена експлозия.

И все пак моят М16 беше най-добрият ми приятел. Винаги до мен, дори и през нощта, мушнат в спалния чувал, предан и истински. През Четвъртата вълна не може да си сигурен дали хората са все още хора. Но в това, че оръжието е оръжие, няма никакво съмнение.

„Тихо, Каси! Близо е!“

Близо е.

Трябваше да избягам. Това ми подсказа вътрешният глас. Той е по-стар от мен. Стар, колкото човечеството.

Трябваше да се вслушам в този глас.

Вместо това чувах тишината на изоставения магазин. Ослушвах се напрегнато. „Онова“ беше близо. Предпазливо направих една крачка и стрοшените стъкла едва доловимо изпукаха под краката ми.

И тогава Онова произведе звук: нещо между кашлица и стон. Идваше откъм задното помещение, зад хладилните витрини; откъм палетите с водата ми.

Повече нямах нужда от вътрешния си глас. Беше ясно какво да правя, очевидно беше. Бягай!

Но не побягнах.

Първо правило за оцеляване в Четвъртата вълна: не вярвай на никого. Все едно как изглежда. Другите са много изкусни в заблудите. Впрочем, те са изкусни във всичко. Няма значение, че някой изглежда нормално, говори правилно и постъпва според очакванията ви. Нима смъртта на баща ми не го доказа? Дори и човекът пред вас да е спаружена старица, по-миловидна и от леля ви Тили със сладко коте в скута си, не може да сте сигурни – и няма как да сте сигурни – че не е от тях. Както и че не

крие зареден пистолет зад котенцето.

Струва ви се абсурдно? Помислете пак. С времето ще ви се стори съвсем естествено. Никакви миловидни бабички!

Именно това е най-трудното. Ако мислех само за това, трябваше да не мърдам от спалния чувал, да се завия през глава и бавно да умра от глад. Да си предпазлив значи да не вярваш на никого.

Не. По-добре да рискувам леля Тили да се окаже една от тях, отколкото да се размина с някой от оцелелите.

Шибана работа.

Слаби сме, защото сме разпокъсани. Така е далеч по-лесно да ни изловят. И унищожат. Силите на Четвъртата вълна ни обричат на отшелничество. Разделени един от друг ние сме слаби и бавно полудяваме от самота и ужасното предчувствие за неизбежното.

Затова не побягнах. Не можах. Все едно дали То беше един от тях или леля Тили – аз трябваше да се защитя. Правило номер две: искаш ли да си жив, стой сам.

Тръгнах по посока на ридаещата кашлица – или кашлящото ридание, все едно – и със стаен дъх, на пръсти, доближих входа на вътрешното помещение.

Вратата беше открехната – достатъчно, за да се промъкна странешком през пролуката.

Пред мен – стена с метален стелаж. Вдясно – дълъг тесен коридор с наредени в него хладилници. Прозорци нямаше. Единствената светлина беше болнаво оранжево на умиращия ден зад мен. Достатъчно, за да очертае сянката ми върху лепкавия под. Клекнах и сянката ми се сви с мен.

Ръбът на хладилника пречеше да огледам коридора. Но можех да чух Онзи – или каквото беше там: беше в другия край, кашляше и ридаше. Някакъв странен бълбукащ стон.

Тежко ранен или някой, който се прави на ранен. Ако не се нуждае от помощ, значи е капан.

Ето в какво се превърна животът на Земята след Пришествието! Свят на или – или.

Или беше някой от тях и знаеше за мен, или беше човек в беда.

И в двата случая трябваше да се надигна и да завия зад ъгъла.